

ΑΡΙΣΤΟ

ΦΑΝΗΣ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.

Εν Ἀθήναις καὶ Πειραιεὶ
 ἑτησίαν δραχ. 12, ἑξαμηνία δραχ. 6.
 Διὰ τὰ δημόσια καταστήματα » 20.
 Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις,
 ἑτησίαν δραχ. 14, ἑξαμηνία δραχ. 8.
 Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ,
 ἑτησίαν φράγ. 16 ἑξαμηνία φράγ. 9.

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΝ

Δι' ἕκαστον στίχον διατριβῶν λε. 30.
 Δικαστικῶν κατασχέσεων » 8.
 Λι' ἀποδείξεις ὑπογράφονται παρὰ μό-
 τον τοῦ Παν. Π. Πηγαδιώτου. Λι' ἐπι-
 τολαὶ ἀπευθύνονται εἰς αὐτόν. Ἡ δὲ
 συνδρομὴ εἶνε ὑποχρεωτικὴ δι' ἕν ἔτος
 καὶ προπληρόνεται εἰς Ἀθήνας.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

Η ΑΣΤΥΚΛΙΝΙΚΗ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΙΑΛΥΘΗ.

Ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 1337 τῆς 20 Νεβρίου τῆς ἐφημ. ὁ « Ἐθνοφύλαξ » ἐδημοσιεύθη διατριβὴ ἀποβλέπουσα τὰ γραφέντα παρὰ τοῦ « Ἀριστοφάνους » περὶ τῆς Ἀστυκλικῆς, τῆς ὁποίας τὴν ἐπί πλέον διατήρησιν διὰ πεισι-
 κῶν καὶ ἀκαταμαχῆτων λόγων ἀπεδείξαμεν ἀνωφελῆ καὶ μάλλον ἐπιβλαβῆ ὡς μηδὲν ἀνταποκρινόμενῃ, οὔτε ἐκπληροῦσαν τὸν προορισμὸν τῆς, διότι ὁ διευθύνων ταύτην παραμελεῖ τὰ καθήκοντά του, καὶ οὐδὲν ἐργάζεται ὅπως τὰ χρέη του ἐπιβάλλουσιν. Ἐν τῇ περὶ ἧς ὁ λόγος ἀπαντήσῃ, ἤτις βεβαίως ἐγένετο καθ' ὑπαγόρευσιν τοῦ κ. Ὀρφανίδου, ἀναφέρονται ὡς ὑπογεγραμμένοι δὴθεν 40 πρόσωπα· ἀλλὰ μόνον ὁ ἀριθμὸς οὗτος ὑπάρχει, χωρὶς νὰ σημειοῦνται τὸ κύριον καὶ τὸ ἐπίθετον ἐκάστου, ἵνα γνωστῇ τίνες οὗτοι εἰσὶν· εἰσὶ φοιτηταὶ ἐκ τῶν συχναζόντων εἰς τὴν Ἀστυκλικήν, ἢ ἄλλοι ἀνύπαρκτοι καὶ εἰκονικοί, πάντες ὁμοῦ εἰκάζουσιν ὅτι εἰσὶν ἀνύπαρκτοι, καὶ

οὐδεὶς ὁ ὑπογράφας πραγματικῶς· ἐπειδὴ καὶ ἂν τις ὑποτελῇ ὑπογεγραμμένος, βεβαίως καὶ οὗτος εἶνε πλαστογεγραμμένος, διότι ἔχομεν διδόμενα νὰ πιστεύωμεν, ὅτι οὐδεὶς τῶν φοιτητῶν ἤθελε πολυμήσει νὰ ὑπογράψῃ εἰς τοιαύτην διατριβήν, παραμορφοῦσαν τὴν ἀλήθειαν, καὶ προφανῶς τὰ μὴ ἀληθῆ διαλαμβάνουσαν. Ἄν δὲ τις ὑπεχρεώθη νὰ θέσῃ τὴν ὑπογραφήν του, τοῦτο βεβαίως ἐγένετο καθ' ἐπιβολὴν τοῦ διευθυντοῦ τῆς Ἀστυκλικῆς πρὸς ἐκεῖνον, ὅστις ἔχει ἀνάγκην αὐτοῦ, καὶ πιέζεται μὴ δυνάμενος νὰ πράξῃ ἄλλως, ὡς προσδοκῶν νὰ λάβῃ τὴν ἀπόδειξιν τῆς ἐν τῇ Ἀστυκλικῇ φοιτείας του, ἵνα τύχῃ τοῦ διπλώματος, διότι ἄνευ τούτου οὐδὲν ἐστὶ γενέσθαι.
 Ἄν ὅμως καθ' ἰδίαν ἐρωτηθῇ ἕκαστος τούτων ἀνεπιφυλάκτως ὁμολογεῖ ὅτι ἔχει καθ' ὅλα δίκαιον ὁ « Ἀριστοφάνης » καὶ ἔγραψε πολὺ ὀλιγότερα τῶν ὧσων ὄφειλε νὰ γράψῃ. Ὁ θέλων μάλιστα νὰ πληροφορηθῇ εὐκρινέστερον περὶ τούτου ἂς ἐρωτήσῃ ἰδίως τοὺς λαβόντας τὸ δίπλωμα τοῦ διδάκτορος, οἵτινες δὲν ἔχουσι πλέον ἀνάγκην τῶν ἀπο-

δείξεων τῆς Ἀστυκλικῆς, ἐκτὸς ἂν τις τούτων τύχῃ νὰ ἦνε ἀτομικὸς φίλος τοῦ κ. Ὀρφανίδου, καὶ χάριν τῆς φιλίας θυσιάσῃ τὴν συνείδησιν καὶ τὴν φιλοτιμίαν του, ἵνα πρὸς ὑπεράσπισιν παραμορφώσῃ τὴν ἀλήθειαν.
 Ὁ γράψας τὴν ἀπολογία ἐκείνην ὄφειλε ν' ἀπαντήσῃ ἂν ἦνε ἀληθὲς ὅτι ὁ κ. Ὀρφανίδης ἀπερρίφθη δις παρὰ τοῦ Ἰατροσυνεδρίου ὡς μὴ ἀπολογηθεὶς προσηκόντως εἰς τὰς ἐξετάσεις τὰς δοκιμαστικὰς διὰ νὰ λάβῃ τὸ δίπλωμα τοῦ ἐπαγγέλλεσθαι τὸν ἱατρόν. Τὸ νὰ λέγῃ ὅμως ὅτι μελετᾷ τὴν ἐπιστήμην, τοῦτο εἶνε λόγος κενός. Ἡμεῖς ἀπαιτοῦμεν πράγματα. Ἄς μᾶς δεῖξῃ τί ἔγραψε, τί ἐδημοσίευσεν ἱατρικὸν ἄρθρον ἢ συγγραμμᾶ· διότι οὐδέποτε ἐτόλμησε νὰ γράψῃ τι ἱατρικῶς· ἀλλ' οὔτε ἐτόλμησε ποτὲ νὰ διδάξῃ εἰς τὸ Πακιστήμιον ἀφ' ἧς ἐδιωρίσθη καθηγητῆς, καὶ λέγεται καθηγητῆς, καὶ μισθοδοτεῖται ὡς καθηγητῆς. Μόνον ἐπεριορίσθη εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς Ἀστυκλικῆς, ἔνθα ὅ,τι καὶ ἂν εἴπη, καὶ οἰανδήποτε διάγνωσιν ἂν ποιήσῃ εἰς τοὺς ἀσθενεῖς, οὐδένα ἔχει νὰ τὸν δικάσῃ καὶ κρίνῃ περὶ

ΚΗΠΟΣ

Η ΑΓΟΡΕΥΣΙΣ ΤΟΥ ΠΕΡ. ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΛΗ.

Τέλος πάντων, κύριοί μου, εἰς τὸ βῆμα σκαβαλόνω,
 Καὶ θαρρῶ εἰς τ' ἀλογά μου πῶς πηδῶ καὶ καμαρώνω.
 Στῆς πατιδος μου τὸν πόνον καὶ ἐγὼ θά ὑπακούσω,
 Καὶ τοῦ Κουμουνδούρου ὅλας τὰς ἰδέας θ' ἀντικρούσω,
 Ὅστις θέλει νὰ συστήσῃ Ἐφορεία εἰς τὴν Μεσσήνην,
 Καὶ εἰς τὰς Καλάμας μέσα μία πέτρα νὰ μὴ μείνῃ.
 Καὶ ἐν πρώτοις, κύριοί μου, δίχως νὰ πολυλογήσω,
 Τὰ ἐπιχειρήματά του στερεὰ θά πολεμήσω,
 Κι' ἂν τὸ λέγῃ ἡ ψυχὴ του, ἀφοῦ πρῶτα μὲ ἀκούσῃ,
 Ἄς ἀνέβῃ εἰς τὸ βῆμα διὰ νὰ μὲ ἀντικρούσῃ.
 Μὲ δωῶ λόγια, κύριοί μου, θά τὸν ἀποδείξω κοῦφον,
 Ἐπιπόλαιον καὶ μπουῦφον.

Ἐρωτῶ τὸν Κουμουνδούρον γιατί θέλει νὰ συστήσῃ Ἐφορεία εἰς τὴν Μεσσήνην; εἰς αὐτὸ ἂς μ' ἀπαντήσῃ.
 Για νὰ πᾶς ἀπ' τὴν Μεσσήνη εἰς τῶν Καλαμῶν τὴν χώρα.
 Ἀπαιτεῖται, κύριοί μου, μιάμιση καὶ μόνον ὥρα,
 Καὶ ἀφοῦ ἀπ' τὰς Καλάμας ἡ Μεσσήνη τόσ' ἀπέχει,
 Τί ἀνάγκη κ' ἡ Μεσσήνη Ἐφορεία γιὰ νὰ ἔχῃ;
 Τώρα μάλιστα ποῦ εἶνε καὶ ἀμαξῶτοι οἱ δρόμοι,
 Κ' εἰμπορεῖ γιὰ νὰ περάσῃ σιδηρόδρομος ἀκόμη,
 Καὶ σὰς λέγω ἐν παρόδῳ πῶς δὲν ἔμεινε σοκάκι
 Στενὸ μέσα εἰς τὰς Καλάμας, δημαρχεύοντος Πετράκη,
 Τοῦ φιλιτάτου ἀδελφοῦ μου, ὅστις —κι' ἂς τὸ εἶπω πάλιν—
 ἔχει σύνεσιν μεγάλην.
 Ὅταν ἦτον ὁ Πετράκης ὁ κλεινός εἰς τὴν δημαρχία,
 Τί καλὸ δὲν εἶδε τότε ἡ χρυσοῦ μου Ἐπαρχία!
 Αὐτὸς μόνον ὁ καυμένος ὄλοεν μὲ κάθε τρόπον
 Ἐπροσπάθει νὰ στολίσῃ τὸν ὠραῖόν μας τὸν τόπον,
 Καὶ ἐσχέπετο ἀκόμη σιδηρόδρομον νὰ κάμῃ,
 Πλὴν κατὰ κακὴν μας μύθραν τὸν ἐπῆρε τὸ ποτάμι.

ΒΑΛΑΩΡΙΤΗΣ.

Βάλε 'ς τὰ πόδια σου φτερά, βρέ Βούλγαρη, και πέτα,
 Και ἄρπαξε 'ς τὸ χέρι σου φωτιά και μπαγιονέτα,
 Και βάλε 'ς τὸ ζωνάρι σου μαχαίρι και τρομπόνι,
 Και κάντα ὄλα θάλασσα, και κάντα ὄλα σκόνη,
 Και ὅ,τι τύχη ἐμπροστά 'ς τὰ ἄγριά σου μάτια
 Κάνετο δυὼ κομμάτια.

Και σὺ, βρέ Γρίβα ἀετέ, και σὺ βρέ μονοχέρη
 Τὸ γιαταγάνι ἄρπαξε 'ς τ' ἀριστερό σου χέρι,
 Και στείς ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά, κ' ἐγὼ ἀπὸ τὴν ἄλλη
 Νὰ φέρουμε καταστροφή και σύγχυσι μεγάλη,
 Και ὄλους νὰ τοὺς κάψουμε και ἡ Βουλή ἄς γείνη
 Στάκτη, φωτιά, καμίνι.

ΒΟΥΛΓΑΡΗΣ.

Μὲ ἔρρεψαν, μ' ἀνέβασαν τὸ αἷμα 'ς τὸ κεφάλι,
 Και ἔχω φίδια 'ς τὴν καρδιά, και εἰς τὸ νοῦ μου ζάλη.
 Μ' ἐρρήμαξαν, μοῦ κάθισαν 'ς τὸ φρέσκο τὸν Βασίλη,
 Και ὄλοι ἐχυθῆκανε ἀπάνω μου σὰν σκύλοι,
 Για νὰ με φᾶν ὀλάκερο, νὰ με ξεσκαλίσουν,
 Κ' αἷμα νὰ μὴ μ' ἀφήσουν.

Πολλὰ πολλὰ ὑπέφερα ἕως αὐτὴ τὴν ὥρα...
 Μὰ τώρα φόρα τὸ σπαθι και τὸ κουμποῦρι φόρα.
 Κυτᾶτέ με πῶς ἐγίνα... εἰς ὅποιον πές' ἀπάνω
 Μὲ μία μου δαγκαματιά τὸ κρέας θὰ τοῦ βγάλω.
 Τρίγ, τράγγ με τὸ μαχαίρι μου, και μποῦμ με τὸ τρομπόνι,
 Γενῆτε ὄλοι σκόνη.

ΓΡΙΒΑΣ.

Χάιντε, κουρούπια, χάιντε... ὄλα θὰ ρίξω χάμω,
 Και ὄλους σας μία μπουκιὰ, κουρούπια, θὰ σᾶς κάμω.
 Θὰ πεταχθῶ 'ς τὴ μέση σας, θ' ἀνοίξω τὴν παντιέρα,
 Και θὰ σᾶς πάρ' ὁ διάολος τὴν μάννα, τὸν πατέρα,
 Και θὰ φοράρω με ὄρμη αὐτὴν τὴν σακαράκα,
 Και θὰ σᾶς κάμω πλάκα.

Μπάμ! μποῦμ! μπίμ! μπίμ! ἐλύσσαξα, ἐγίνα μαῦρο φίδι...
 Πέσε και σὺ... σὲ ἔφαγα ὡς ποῦ νὰ πῆς κρεμμύδι.
 Βοήθα Λαλε-Μῆτρο μου και σὺ Βαλαωρίτη,
 Κ' ἐμεῖς οἱ τρεῖς θὰ ἐμπουμε εἰς ὄλωνων τὴν μύτη.
 Φόρα τὴ σακαράκα σας και τὸ κουμποῦρι φόρα...
 Ὅλον τὸν κόσμο εἰμπορῶ νὰ κάψ' αὐτὴ τὴν ὥρα.